

3. Иваненко В.А. Социальные права человека и социальные обязанности государства: международные и конституционные правовые аспекты / В.А.Иваненко, В.С.Иваненко. – СПб.: «Юридический центр Пресс», 2003. – 404с.
4. Майданик Р. Застосування цивільного законодавства за аналогією // Адвокатське об'єднання «АКТІО» [Електронний ресурс] : Режим доступу: <http://www.actio.com.ua/uk/publ-katc/zastosuvannia-tciv-lnogo-zakonodavstva-za-analog-iu>
5. Трудовой и гражданско-правовой договор: отличия [Электронный ресурс] : Бухгалтерський форум для професіоналів. – Режим доступа: <http://www.buhforum.com/viewtopic.php?f=19&t=1007&start=36>

Голикова Е.А. Особенности трудовой деятельности работников, с которыми фиктивно заключены гражданско-правовые договоры. – Статья.

Статья посвящена освещению проблемы фиктивного заключения гражданско-правовых договоров с лицами, которые в действительности находятся в трудовых отношениях с работодателем, но теряют любую возможность быть защищенными нормами трудового законодательства в связи с тем, что юридически находятся в гражданских правоотношениях

Ключевые слова: работник, работодатель, нарушение прав, ограничения, трудовой договор, договор подряда

Golikova K.A.. Features of labour activity of workers with that fictitious entered into civil legal contracts. – Article.

The article is sanctified to illumination of problem of fictitious conclusion of civil legal agreements with persons, that in actual fact are in labour relationships with an employer, but lose any possibility to be the protected norms of labour legislation in connection from that legally are in civil legal relationships

Key words: worker, employer, violation of rights, limitation, labour contract, contract of work and labour.

УДК 342.6

*В.С. Гошовський,
кандидат юридичних наук,
перший заступник Голови Держкомнаркоконтролю*

**УДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ
УКРАЇНИ ЯК ВИЩОГО ОРГАНУ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ
В УКРАЇНІ**

Стаття присвячена дослідженню організаційно-правових заходів, які спрямовані на удосконалення діяльності Кабінету Міністрів України як вищого органу виконавчої влади в Україні.

Ключові слова: виконавча влада, система органів виконавчої влади, ефективність системи органів виконавчої влади, уряд, удосконалення, Кабінет Міністрів України.

Проголошення України суверенною, незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою, де, відповідно до ст. 3 Конституції України, головним обов'язком держави є утвердження і забезпечення прав і свобод людини і громадянина, і саме ці права і свободи та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави, насамперед органів виконавчої влади, а вона в свою чергу, відповідає перед людиною за свою діяльність [1], спонукала, як політиків, так і фахівців у різних галузях пізнань, громадянське суспільство привернути свою увагу до проблем пов'язаних з реформуванням системи органів виконавчої влади з метою створення ефективною, економічно обґрунтованою системи зазначених органів.

На сучасному етапі на законодавчому рівні склалась наступна система органів виконавчої влади: 1) Кабінет Міністрів України; 2) міністерства; 3) центральні органи виконавчої влади (служби, агентства, інспекції); 4) центральні органи виконавчої влади зі спеціальним статусом (Антимонопольний комітет України, Фонд державного майна України, Державний комітет телебачення і радіомовлення України); 5) Рада міністрів Автономної Республіки Крим та місцеві державні (обласні та районні) адміністрації. Проте, беззаперечно головним в системі організації органів виконавчої влади в Україні є Кабінет Міністрів України (Уряд). Враховуючи це, першочерговим питанням при побудові ефективною, дієвою системи органів виконавчої влади в Україні є саме питання, які пов'язані удосконалення адміністративно-правового регулювання діяльності Кабінету Міністрів України.

Необхідно відзначити, що проблемам діяльності органів виконавчої влади, в тому числі і Уряду України, підвищення ефективності системи органів виконавчої влади приділяли свою увагу такі фахівці з конституційного, адміністративного права, теорії управління, як: В.Б. Авер'янов, Д.М. Бахрах, Ю.П. Битяк, В.В. Голуб, С.О. Кравченко, О.В. Кузьменко, І.О. Кульчій, І.А. Медведєв, Н.Р. Нижник, В.М. Селіванов, А.М. Цветков та деякі інші. Проте, дослідження проблем оптимізації діяльності Кабінету Міністрів України як вищого органу виконавчої влади в Україні як в теоретичній, так і в практичній площині науці завжди залишається актуальним. Враховуючи це, автор даної наукової статті ставить перед собою завдання проаналізувати організаційно – правові засади діяльності Кабінету Міністрів України та надати рекомендації з приводу удосконалення діяльності цього органу виконавчої влади.

Кабінет Міністрів України, який відповідно до положень, закріплених в ч.1 ст.113 Конституції України, є вищим органом у системі органів виконавчої влади і відіграє дуже важливу роль в забезпеченні конституційно проголошених прав, свобод та законних інтересів громадянина та людини, адже саме Уряд України, 1) забезпечує державний суверенітет і економічну самостійність України, здійснення внутрішньої і зовнішньої політики держави, виконання Консти-

туції і законів України, актів Президента України; 2) вживає заходів щодо забезпечення прав і свобод людини і громадянина; 3) забезпечує проведення фінансової, цінової, інвестиційної та податкової політики; політики у сферах праці й зайнятості населення, соціального захисту, освіти, науки і культури, охорони природи, екологічної безпеки і природокористування; 4) розробляє і здійснює загальнодержавні програми економічного, науково-технічного, соціального і культурного розвитку України; 5) забезпечує рівні умови розвитку всіх форм власності; здійснює управління об'єктами державної власності відповідно до закону; 6) розробляє проект закону про Державний бюджет України і забезпечує виконання затвердженого Верховною Радою України Державного бюджету України, подає Верховній Раді України звіт про його виконання; 7) здійснює заходи щодо забезпечення обороноздатності і національної безпеки України, громадського порядку, боротьби зі злочинністю; 8) організовує і забезпечує здійснення зовнішньоекономічної діяльності України, митної справи; 9) спрямовує і координує роботу міністерств, інших органів виконавчої влади; 10) виконує інші функції, визначені Конституцією та законами України, актами Президента України [1].

З метою удосконалення діяльності Кабінету Міністрів України як вищого органу виконавчої влади в Україні необхідно звернути свою увагу на положення, які закріплені в ст. 46 закону України «Про Кабінет Міністрів України» від 7 жовтня 2010 року № 2591-VI, яка врегульовує питання, пов'язані з проведенням засідань Кабінету Міністрів України. В статті визначається, що:

1. Організаційною формою роботи Кабінету Міністрів України є його засідання.

2. Засідання Кабінету Міністрів України скликаються Прем'єр-міністром України.

3. Засідання Кабінету Міністрів України вважається повноважним, якщо на ньому присутні більше ніж половина посадового складу Кабінету Міністрів України.

4. У разі якщо міністр не має змоги взяти участь у засіданні Кабінету Міністрів України, з правом дорадчого голосу в засіданні бере участь заступник міністра.

5. Кабінет Міністрів України за пропозиціями членів Кабінету Міністрів України визначає інших осіб, які мають право брати участь у його засіданнях з правом дорадчого голосу.

6. На засіданнях Кабінету Міністрів України головує Прем'єр-міністр України, а в разі його відсутності - Перший віце-прем'єр-міністр України.

7. Порядок денний засідання Кабінету Міністрів України затверджує Кабінет Міністрів України за пропозицією Прем'єр-міністра України.

8. Засідання Кабінету Міністрів України стенографується, його рішення оформлюється протоколом, який є офіційним документом.

9. Стенограма засідання Кабінету Міністрів України є внутрішнім робочим документом Кабінету Міністрів України, що має конфіденційний характер і використовується для складення протоколу засідання. Стено-

грама засідання Кабінету Міністрів України надається Президенту України, членам Кабінету Міністрів України на їх запит.

10. Протокол засідання надсилається членам Кабінету Міністрів України, Президенту України та Верховній Раді України, а також може надсилатися іншим суб'єктам відповідно до Регламенту Кабінету Міністрів України [2].

Критиці піддаються певні положення цієї статті. Чому? Зараз спробуємо обґрунтувати свою позицію.

Як доречно відзначає І.О. Кульчій, головним завданням реформ у системі органів виконавчої влади є більш чітке визначення, закріплення на законодавчому рівні і внесення ясності щодо владних повноважень кожного елемента системи, а також виявлення і правильне вирішення основних практичних проблем, що виникають між інститутами управління всіх рівнів, і, відповідно, чітке фінансове, правове, організаційне забезпечення реформ даної системи [3].

Важливою стороною цього процесу, відзначає В.В.Голуб, стає аналіз того, які є шляхи ефективної організації взаємодії, по-перше, структурно-функціональних елементів самої системи державного управління між собою і зовнішнім оточенням, і по-друге, взаємодії самої системи з її зовнішнім оточенням. Передумовою будь-яких системних соціальних змін є завжди не стільки вплив саме суб'єкта управління на суспільство, скільки зворотній вплив суспільства на систему політико-адміністративного управління і безпосередньо на стратегію діяльності його апарату. У зв'язку з цим, ще більш актуальними стають питання переорієнтації самої системи державної служби на задоволення інтересів громадян, забезпечення рівноваги між державними, суспільними і корпоративними інтересами, питання децентралізації управління, розмежування функцій управління, делегування відповідальності, а також демократичного контролю з боку суспільства за діяльністю системи політико-адміністративного управління [4, с. 34]. Конституцією України в ч. 2 ст. 34 проголошено, що кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб - на свій вибір. Відповідно до положень, закріплених в ст. 2 закону України «Про інформацію» від 13 січня 2011 року N 2938-VI, основними принципами інформаційних відносин є: гарантованість права на інформацію; відкритість, доступність інформації; свобода обміну інформацією; достовірність і повнота інформації; свобода вираження поглядів і переконань; правомірність одержання, використання, поширення, зберігання та захисту інформації; захищеність особи від втручання в її особисте та сімейне життя. Основними напрямками державної інформаційної політики, зазначається в ст. 3 зазначеного нормативно-правового акту, є: забезпечення доступу кожного до інформації; забезпечення рівних можливостей щодо створення, збирання, одержання, зберігання, використання, поширення, охорони, захисту інформації; створення умов для формування в Україні інформаційного суспільства; забезпечення відкритості та прозорості діяльності суб'єктів владних повноважень; створення інформаційних систем і мереж інформації, розвиток електронного урядування; постійне оновлення, збагачення та зберігання національних інформаційних ресурсів;

забезпечення інформаційної безпеки України; сприяння міжнародній співпраці в інформаційній сфері та входженню України до світового інформаційного простору. [5]. Крім того, принципами діяльності Кабінету Міністрів України, відповідно до ч. 1 ст. 3 закону України «Про Кабінет Міністрів України» від 7 жовтня 2010 року N 2591-VI, є верховенства права, законності, поділу державної влади, безперервності, колегіальності, солідарної відповідальності, відкритості та прозорості.

Слід відзначити, що вище означені проблеми не в повній мірі вирішені і в Регламенті Кабінету Міністрів України, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 18 липня 2007 р. N 950 (у редакції постанови Кабінету Міністрів України від 9 листопада 2011 р. N 1156. У параграфі 18 регламентовано хто обов'язково повинен бути присутнім на засіданнях Кабінету Міністрів України і в яких випадках беруть участь інші учасники.

1. У разі коли в засіданні Кабінету Міністрів беруть участь Президент України та/або Голова Верховної Ради, головуючий оголошує про це на початку засідання.

2. У засіданні Кабінету Міністрів відповідно до закону можуть брати участь народні депутати України, Генеральний прокурор України або його заступник, Уповноважений Верховної Ради з прав людини, Голова Національного банку або його заступник, Голова Антимонопольного комітету та уповноважений Президентом України представник.

3. Кабінет Міністрів за пропозиціями членів Кабінету Міністрів визначає інших осіб, які беруть участь у його засіданнях з правом дорадчого голосу (постійні учасники).

4. На засідання Кабінету Міністрів можуть запрошуватися у разі необхідності посадові особи, яких стосується обговорюване питання. Список таких осіб складає Керівник Секретаріату Кабінету Міністрів з урахуванням пропозицій членів Кабінету Міністрів. У засіданні Кабінету Міністрів під час розгляду питань, що стосуються формування та реалізації державної соціальної та економічної політики, регулювання трудових, соціальних, економічних відносин, можуть брати участь уповноважений представник всеукраїнських профспілок, їх об'єднань та уповноважений представник всеукраїнських об'єднань організацій роботодавців. На засідання Кабінету Міністрів, на якому розглядається питання щодо призначення керівника територіального органу міністерства, іншого центрального органу виконавчої влади, призначення керівника підприємства, установи, організації, запрошується голова відповідної облдержадміністрації, якому надається можливість вносити пропозиції з обговорюваного питання, робити застереження, давати пояснення.

5. Працівників Секретаріату Кабінету Міністрів, присутність яких необхідна на засіданні Кабінету Міністрів для організаційно-технічного забезпечення його проведення, визначає Керівник Секретаріату Кабінету Міністрів.

6. Учасникам засідання та запрошеним особам забороняється приносити на засідання Кабінету Міністрів кіно-, відео- і фотоапаратуру та звукозаписувальну техніку, а також засоби зв'язку.

7. Питання щодо присутності на засіданні Кабінету Міністрів представників засобів масової інформації та проведення ними кіно-, відео- і фотозйомки, а також звукозапису вирішує Прем'єр-міністр.

8. Секретаріат Кабінету Міністрів забезпечує реєстрацію учасників засідання [6].

З метою вдосконалення організаційно правових засад діяльності Кабінету Міністрів України, пропонувати внести доповнення до ст. 46 закону України «Про Кабінет Міністрів України» від 7 жовтня 2010 року N 2591-VI, з урахуванням того моменту, що в зазначеній статті необхідно: 1) закріпити норми, які б врегулювали порядок забезпечення права акредитованим представникам засобів масової інформації бути присутніми на засіданнях Кабінету Міністрів України; 2) передбачити випадки, коли представники ЗМІ до таких засідань не допускаються; 3) визначити чіткі випадки, коли засідання Уряду може бути проведено у закритому режимі. Це сприятиме як вдосконаленню діяльності Кабінету Міністрів України, як вищого органу в системі виконавчої влади, з точки зору прозорості діяльності цього органу виконавчої влади, так і забезпеченню конституційно проголошеного права громадян на інформацію.

Література:

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. –1996. – N 30. – Ст. 141.
2. Про Кабінет Міністрів України : Закон України від 7 жовтня 2010 року N 2591-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. –N 9. – Ст.58.
3. Кульчій І.О. Еволюція реформ системи органів виконавчої влади України: особливості та перспективи / І.О. Кульчій // Теорія та практика державного управління. Електронне наукове фахове видання Національної академії державного управління при Президентіві України. Вип.3 (30).[Електронний ресурс]. — Режим доступу // http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/dutp/2010_2/index.htm.
4. Голубь В.В. Державно управлінська взаємодія у контексті розвитку концепцій державного менеджменту / В.В. Голубь // Державне управління та місцеве самоврядування. Вип. 2(8). – 2009. – С. 27-36.
5. Про інформацію: Закон України від 13 січня 2011 року N 2938-VI // Відомості Верховної Ради України від 12.08.2011. – 2011 р. – № 32. – Стор. 1480. – Ст. 313.
6. Регламент Кабінету Міністрів України, затв. постановою Кабінету Міністрів України від 18 липня 2007 р. N 950 (у редакції постанови Кабінету Міністрів України від 9 листопада 2011 р. N 1156) // Офіційний вісник України від 21.11.2011. – 2011 р.. – № 88. – Стор. 15. – Ст. 3199.

Гошовский В.С. Усовершенствование деятельности Кабинета Министров Украины как высшего органа исполнительной власти в Украине. – Статья.

Статья посвящена исследованию организационно-правовых мероприятий, направленных на усовершенствование деятельности Кабинета Министров Украины как высшего органа власти в Украине.

Ключевые слова: исполнительная власть, система органов исполнительной власти, эффективность системы органов исполнительной власти, правительство, усовершенствования, Кабинет Министров Украины.

Goshovskiy V.S. Improvement of activity of Cabinet of Ministers of Ukraine as a supreme body of executive power in Ukraine. – Article.

The article is sanctified to research of the organizational legal measures sent to perfection of activity of Cabinet of Ministers of Ukraine as a supreme body of power in Ukraine.

Key words: executive power, system of executive bodies, efficiency of the system of executive bodies, government, improvements, Cabinet of Ministers of Ukraine.

УДК 349.2

*А.Ю. Гурик,
стажист на посаді прокурора прокуратури
Турійського району*

**ЗМІСТ ПЕНСІЙНИХ ПРАВОВІДНОСИН ДЕРЖАВНИХ
СЛУЖБОВЦІВ: ПОНЯТТЯ ТА СПОСОБИ ЙОГО ВИЗНАЧЕННЯ**

У статті з'ясовано сутність змісту пенсійних правовідносин державних службовців та виділено окремі способи його визначення.

Ключові слова: зміст пенсійних правовідносин, суб'єктивні права, суб'єктивні обов'язки, державний службовець.

На сучасному етапі реформування пенсійної системи в Україні важливе значення має удосконалення нормативно закріпленої системи прав та обов'язків суб'єктів пенсійних правовідносин, у тому числі за участю державних службовців, адже саме через призму встановлених та гарантованих державою прав узгоджуються інтереси усіх учасників взаємодії, а через чітке та обгрунтоване формулювання обов'язків сторін забезпечується ефективна й відповідальна реалізація пенсійних правовідносин у суспільстві. У даному контексті очевидно є необхідність дослідження поняття змісту пенсійних правовідносин державних службовців і відповідно способів його визначення, від яких прямо залежить результативність запровадження пенсійної реформи як у сфері публічної служби, так і в інших сферах зайнятості. Крім того, на шляху інтеграції до європейського співтова-